

Glasul privirii

A fost unul dintre "frumoșii" (deloc nebuni, dimpotrivă, raționali, calmi, distinși) ai filmului românesc. Un chip de rară noblete, cu trăsături regulate, cu ochi albaștri și languroși l-a sortit, pe ecran, eroilor romantici, puțin boemi, puțin desueți, puțin decadenți. Dar că este un actor mare, capabil să joace la fel de bine tragedie contemporană, dramă burgheză și comedie absurdă, Csiky András a dovedit pe scenă, de-a lungul unei cariere de statornic succes. Aproape nelipsit din distribuția spectacolelor de la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj, s-a transformat, numai în ultimii ani, în Gaev din *Livada de vișini* și în Pandarus din *Troilus și Cresida*, în Maestrul Fior din *Opereta* și în Nagg din *Sfârșit de partidă*. Aici, mai cu seamă, prezența lui, strânsă, toată, în mobilitatea chipului și în expresivitatea ochilor, covârșește. Și explică, mai bine decât ar putea-o face cuvintele, cum poți recunoaște un actor adevărat după o singură replică - mai mult, după o singură privire. Cu siguranță că, fie și într-un rol mut, oricine ar recunoaște în ochii lui Csiky András cel mai prețios dar pe care l-ar putea primi un om numit de ceilalți actor: talentul.

Alice Georgescu

